

Bilag 1.

Vestre Landsret.

Den 3. April 1926.

Til Justitsministeriet.

I Skrivelse af 4. f. M. (Brev Nr. 2970, Journ. Nr. 2 K. 1925 Nr. 2342) har Justitsministeriet paa Foranledning af Folketingets Udvalg angaaende Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916 æsket en Erklæring fra Vestre Landsret om en Række nærmere angivne Punkter vedrørende det nævnte Lovforslag. I Anledning heraf har Landsretten drøftet de enkelte Spørgsmaal paa Plenarmøder, hvor Rettens samtlige Medlemmer — derunder kst. Landsdommer, Kriminaldommer H. C. G. Svedstrup, der fungerer i Landsdommer F. Ricards Sygdomsforfald — har deltaget i de stedfundne Forhandlinger og Afstemninger. Det bemærkes, at et Dommerembede her ved Retten for Tiden henstaar ubesat.

Om de enkelte Punkter tillader vi os at udtale følgende:

- ad a). Opretholdelsen af de bestaaende Landsretter samt det foreslaaede Antal Dommere (Lovforslagets § 1),
- ad b). Sammenlægningen af Søndre Landsrets nuværende Omraade med Fyn (§ 1),
- ad c). Flere mindre Landsretter.

Retsplejelovens Ordning, hvorefter der her i Landet findes 2 Landsretter, en for København og Øerne og en for Jylland, bør efter Vestre Landsrets Mening opretholdes. De store Landsretter frembyder en væsentlig Garanti for alsidig Bedømmelse af de foreliggende Spørgsmaal og for ensartede Afgørelser i ensartede Sager. Disse Fordele gaar let tabt, naar Landsretterne gøres mindre, da det i saa Fald bliver muligt for ensidige Standpunkter at sætte deres Præg paa Retternes Afgørelser. Hensynet til Umiddelbarhed i Retsplejen, d. v. s. Adgangen for Retten til at stilles overfor Parter og Vidner, kunde synes at tale for en Deling af Landsretterne; men det nævnte Hensyn bør ikke være det ene afgørende. Dets konsekvente Gennemførelse i Retning af Oprettelse af mindre Landsretter vil foruden at svække Landsretternes Autoritet stille overvældende økonomiske Krav til Statskassen og føre til, at Ønsket om en Landsret vil blive rejst af adskillige af Landets større Købstæder. Ogsaa under den nugældende Ordning med 2 Landsretter kan Hensynet til Umiddelbarheden — der i øvrigt kun gør sig gældende i et Mindretal af Sager — imødekommes paa forskellig Maade, saaledes ved Domsforhandling udenfor Rettens Sæde, som allerede nu finder Sted i adskillige Tilfælde, og ved Samfærdselsmidlernes Forbedring, hvorved det bliver forholdsvis let selv for fjerntboende at give Møde for Retten. For den enkelte Borger kan det være byrdefuldt at foretage en længere Rejse for at møde i en Landsret; men det maa herved erindres, at mange Mennesker lever hele deres Liv uden nogen Sinde at give Møde i en Ret, endsige en Landsret, og Ønsket om, at der findes en Landsret i Nærheden af hver Mands Bopæl, er sikkert uberettiget.